מאי לאו בהילך ור' נתן לא בהולך ורבי ת"ש לפיכך אם אמר לו הבעל אי אפשי שתקבל לה אלא הולך ותן לה רצה לחזור יחזור טעמא דאמר אי אפשי הא לא אמר אי אפשי רצה לחזור לא יחזור מאי לאו בהילך ור' נתן לא בהולך ורבי ת"ש הולך גט זה לאשתי רצה לחזור יחזור הילך גט זה לאשתי רצה לחזור לא יחזור מאן שמעת ליה דאמר בהולך רצה לחזור יחזור ר' נתן וקאמר בהילך רצה לחזור לא יחזור ש"מ [א]הילך כזכי דמי ש"מ אתמר [ב]התקבל לי גיטי ואשתך אמרה התקבל לי גיטי והוא אומר הולך ותן לה אמר ר' אבא אמר רב הונא אמר רב נעשה שלוחו ושלוחה וחולצת למימרא דמספקא ליה לרב אי הולך כזכי דמי אי לאו כזכי דמי והא [ג]אתמר הולך מנה לפלוני שאני חייב לו אמר רב חייב באחריותו ואם בא לחזור אינו חוזר התם [ד]ספק ממונא לקולא הכא ספק איסורא לחומרא אמר רב [ה]אין האשה עושה שליח לקבל לה גיטה מיד שליח בעלה ור' חנינא אמר [ו]אשה עושה שליח לקבל לה גיטה מיד שליח בעלה מ"ט דרב איבעית אימא משום בזיון דבעל אב"א [ז]משום חצרה הבאה לאחר מיכן מאי בינייהו איכא בינייהו דקדמה איהי ושויה שליח מעיקרא ההוא גברא דשדר לה גיטא לדביתהו אזל שליחא אשכחה כי יתבה וקא לישא אמר לה הילך גיטך אמרה ליה ליהוי בידך אמר רב נחמן אם איתא לדרבי חנינא עבדי בה עובדא אמר ליה רבא ואם איתא לדר' חנינא עבדת בה עובדא הא לא [ח]חזרה שליחות אצל הבעל שלחוה לקמיה דר' אמי שלח להו לא חזרה שליחות אצל הבעל ור' חייא בר אבא אמר [ט]נתיישב בדבר הדור שלחוה קמיה דר' חייא בר אבא אמר [י]כל הני שלחו לה ואולי כי היכי דמספקא להו לדידהו [כ]הכי נמי מספקא לן לדידן הוי דבר שבערוה ודבר שבערוה חולצת הוה עובדא ואצרכה רב יצחק בר שמואל בר מרתא גט וחליצה תרתי גט מחיים וחליצה לאחר מיתה ההיא דהוו קרו לה נפאתה אזול סהדי כתוב תפאתה אמר רב יצחק בר שמואל בר מרתא משמיה דרב עשו עדים שליחותן מתקיף לה רבה מי קאמר להו כתובו חספא והבו לה אלא אמר רבה ודאי אי כתוב סהדי גיטא מעליא ואבד עשו עדים שליחותן מתקיף לה רב נחמן מי קאמר להו כתבו ואנחוה בכיסייכו אלא אמר רב נחמן [ל]כותבין ונותנין אפי' מאה פעמים: בעא מיניה רבא מרב נחמן כתבו ותנו לשליח מהו סלוקי סליק להו או דילמא לטירחא דידהו חייש א"ל רבינא לרב אשי ויוליך לה מהו יתיקו: רשבג"א אף האומרת טול לי גיטי אם רצה לחזור לא יחזור: תנו רבנן יטול לי [מ]ושא לי ויהא לי בידך כולן לשון קבלה הן:

מתני' [נ]האשה שאמרה התקבל לי גיטי צריכה שתי כיתי עדים שנים שאומרי' בפנינו אמרה ושני' שאומרים בפנינו קבל וקרע אפי' הן הראשוני' והן האחרוני'

או

מאי לאו בהילך. קתני בה ור' נתן היא דפליג בהולך ומודה בהילך: **אם אמר לו הבעל כו'.** משנתינו היא: **מאי לאו בהילך.** תנן במתני': **נעשה שלוחו ושלוחה וחולצת.** אם מת הבעל קודם שהגיע גט לידה חולצת ולא מתייבמת: **מספקא ליה אי הולך כזכי.** ונתגרשה בקבלתו של זה אי לאו כזכי: **חייב.** המשלח באחריותו שהרי לא צוהו המלוה לשולחו: **ואם בא לחזור אינו חוזר.** אלמא כזכי דמי: **ספק ממונא לקולא.** והמוציא מחבירו עליו הראיה לפיכך אינו חוזר: **משום בזיון דבעל.** כסבור קלותי בעיניה שאינה מקבלתו בעצמה דאילו כי עבדא לקבל מיד הבעל אין כאן משום בזיון דהא ידע ולא קפיד: **משום חצרה הבאה לה לאחר מיכן.** לאחר שנתן לה הבעל הגט בחצר של אחרים קנאתו דההוא לאו גיטא הוא דבעינן ונתן בידה י) או בחצרה דאיתרבאי מידה וזו בשעה שנתן לא היה החצר שלה וגזרינן שלא יקבל שליח האשה מיד שליח בעלה משום דדמי לאשה שקדם הבעל ומסרו ליד שליח ואחר כך עשתה היא שליח לקבלו ואתו נמי למימר חצר הוי שליח הבעל וכשקנאתו היא נעשה החצר עצמו שלוחה: **מאי בינייהו.** בין הני תרי לישני: **דקדמה איהי ושויה שליח.** לידה קודם שמסר הבעל ליד שלוחו דהשתא לא דמי לחצר הבאה לאחר מיכן: **ליהוי בידך.** ותהיה אתה שלוחי לקבלה: **אם איתא לדרבי חנינא.** אם הייתי יודע שהלכה כמותו: **עבידנא.** בהא מילתא עובדא כוותיה ואמינא מגורשת ולא חיישינן לחצרה הבאה לאחר מיכן: **לא חזרה שליחות אצל הבעל.** שליח שחזר ונעשה שליח למי שנשתלח לו ניתק משליחות הראשון עד שלא היה לו שהות לחזור אצל שולחו ולומר עשיתי שליחותך ושליחות שאינה ראויה לחזור ולהגיד אינה שליחות: **נתיישב בדבר.** נעיין בה עד שיתיישב דעתנו להשיב כהלכה: **הדור שלחוה.** לאחר ימים לדעת מה נתיישב בדבר: **כל הני.** כל אלו פעמים חוזרים ושולחים: **הוי דבר שבערוה.** שנולד בו ספק בבית המדרש: **חולצת ולא מתייבמת.** אם מת: **הוה עובדא.** כי האי גוונא: **ואצרכה גט.** אחר משום דלא חזרה שליחות: **תרתי.** בתמיה אם גט למה חליצה משמת: **גט מחיים.** אם באת לינשא מחיים צריכה גט שני: **וחליצה לאחר מיתה.** אם מת ולא נתן לה גט: **נפאתה.** כך שמה: **אזול סהדי.** שאמר להם בעל כתבו גט ותנו לה: **וכתבו תפאתה.** טעו בשמה: **עשו עדים שליחותם.** לגט אחד עשאם שלוחים ועדים והרי כתבו גט אחד ואין שלוחים עוד לחזור ולכתוב גט כשר: **ואבד.** קודם שנתנוהו לה: **עשו עדים שליחותם.** ואינן רשאין לכתוב גט שני וליתן לה שהרי כבר כתבו גט כשר: **כתבו ותנו לשליח.** לשליח שלי שמיניתי וכן עשו ואבד בדרך מי אמרינן עשו כל שליחותם ונסתלקו: **או דלמא.** האי נמי עד שיבא גט לידה ותתגרש עשאן שלוחין לכתוב אלא לטירחא דידהו חש שלא להטריחם בהולכה: **א"ל רבינא לרב אשי ויוליך לה מהו.** את"ל בהך דלא אמר אלא כתבו ותנו לשליח והם כתבו ונתנו לו ואבד דעשו שליחותם דהא כל מה שלוה גמרו ועשו הכא מאי מי אמרינן כיון דאמר כתבו ותנו לשליח ויוליך לה עשאן שלוחים לחזור ולכתוב עד שיגיע לידה לכך פירש להם כל כך או דלמא לא שנא: ה"ג **טול לי שא לי יהא לי בידך כו':** **מתני' האשה שאמרה התקבל לי גיטי.** והוא חזר ואמר קבלתי: **צריכה.** להביא לפנינו ב' כיתי עדים: **שנים שיאמרו בפנינו אמרה.** לו לקבלו: **ושנים שיאמרו בפנינו קבל וקרע.** ובגמרא פ) פריך למה לו למיקרעיה: **אפי' הן כו'.** שהשנים שאמרה בפניהם הן עצמן ראו כשקבלו:

או

דקדמה איהי ושויה שליח מעיקרא. הוה מצי למימר דאיכא בינייהו היכא דלא קפיד בעל:

כותבין ונותנין אפי' ק' פעמים. נראה לר"י היכא דלא נאבד הגט אלא שמסופקין בו אם נעשה כתיקון אם לאו דאין לעשות אחר שהרי עשו שליחותן אם הוא כשר לפיכך טוב ללמד את הבעל שילוה לעשות כמו שירצו עד שיצאו מן הספק: **אפי'** הן הראשונים והן האחרונים. וא"ת מאי אפילו אדרבה הכי עדיף טפי דלא הוי אלא דבר וי"ל משום דבכת אחת דומה לשקר דהיכי מתרמי שהיו בשעת אמירה ובשעת קבלה וגבי גט הוה לן למיחש שמא שכרתם האשה כדאשכחן בסוף פירקין באומר אמרו שמא תשכור עדים והדר קאמר או אחד מן הראשונים ואחד מן האחרונים ואחד מצטרף עמהם אפילו לאותו יחידי לא חיישינן שמא שכרתו וא"ת לר' עקיבא דאמר במרובה (ב"ק דף ע:) ובחזקת הבתים (ב"ב דף נו:) דבר ולא חצי דבר היכי מכשרינן הכא שתי כיתי עדים וי"ל דלמ"ד בגמרא שליש נאמן לא צריכי עדי אמירה לעדי קבלה וכוליה דבר הוא ואפילו למ"ד בעל נאמן ה"מ כשנאמן בעיר בעל שליש ואשה כמו שמפרש בגמ' הלכך כיון דאם אין שנאמן בעיר לא צריכי עדי אמירה לעדי קבלה טוליה דבר הוא: ג)**בעל** אומר לפקדון. הא דלא נקט בעל אומר להולכה ושליש אומר לקבלה משום דלא שייך האי טעמא דקאמר דאם איתא לגירושין לדידה הוה יהיב לה אלא כשאומר הבעל לפקדון:

ושליש אומר לגירושין. פירוש שאומר שהיה שליח לקבלה ומיירי כשיש שנים שמעידין בפנינו אמרה דשויתיה האשה שליח לקבלה כדתנן במתני':

בעל

עין משפט
נר מצוה

יא א מיי' פ"ו מהלכות גירושין הלכה י סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סימן קמ סעיף ח ועי' בב"י:

יב ב מיי' שם טוש"ע שם סעי' ו בהג"ה ועי' בח"מ שם:

יג ג ד מיי' פ"ו מהל' גירושין הל"ט סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי' קמא סעי' א:

יד ה מיי' פ"ב מהל' גירושין הל"ח סמג שם טוש"ע אה"ע סי' קכב סעי' א:

טו ו מיי' שם הל"ט טוש"ע שם סעי' ג:

טז ז מיי' שם פ"ו הל"ט סמג שם טוש"ע שם סי' קמ סעי' ד:

יז ח מיי' שם הל"א (וה"ג) סמג שם טוש"ע שם סי' קמא סעי' ח:

◆

תוספות רי"ד

ת"ש הולך גט זה לאשתי רצה להחזיר יחזיר הילך גט זה לאשתי רצה להחזיר לא יחזיר ש"מ: איתמר התקבל לי גט זה לאשתי ואשתך אמרה התקבל לי גיטי והוא אמר הולך ותן לה א"ר אבא אמר רב הונא אמר רב נעשה שלוחו ושלוחה וחולצת. פי' שליחות הבעל ביטל שליחות האשה שלא נעשה אלא שליח להולכה ואם מת קודם שיגיע גט לידה צריכא חליצה ויבומי לא מיבעי דשמא שליחות האשה עיקר והויא לה גרושת אחיו. למימרא דמספקא ליה הולך אי כזכי דמי והלכה כזכי דלא אמר אי אפשי כדלעיל אי לאו כזכי דמי והלכתא כרבי נתן: אמר רב אין האשה עושה שליח לקבל לה גיטה מיד שליח בעלה ור' חנינא אמר אשה עושה שליח לקבל לה גיטה מיד שליח בעלה מ"ט דרב אי בעית תימא משום בזיון דבעל פי' שסבור הבעל נבזיתי בעיניה שאינה מקבלתו בעצמה דאילו כי עשתה שליח מיד הבעל אין כאן חשש בזיון דהא ידיע ולא קפיד. ואיבעית אימא משום חצרה הבאה לאחר מכאן פי' לאחר שנתן לה הבעל הגט בחצר של אחרים קנאתו דההוא לאו גיטא דבעי' דונתן בידה או בחצרה דאיתרבי מידה וזה בשעה שנתן לא היה החצר שלה וגזורי' שלא יקבל שליח האשה מיד שליח הבעל משום דדמי להאי שקדם הבעל ומסרו ליד השליח ואח"כ עשתה היא שליח לקבל ואתי נמי ג) למיחש חצר הוה שליח הבעל וכשקנאתו היא נעשה חצר עצמו שלוחה מאי בינייהו בין הני תרי לישני איכא בינייהו דקדמה איהי ושויה שליח דידה קודם שמסר הבעל ליד שלוחו דהשתא לא דמי לחצרה הבאה לאחר מיכן: ההוא גברא דשדר לה גיטא לדביתהו אתא שליח אשכחה דיתבא וקא לישא אמר לה הי גיטיך אמרה ליה ליהוי בידיך פי' יהא ידך כידי ותהיה שלוחי לקבלה אמר רב חסדא אי איתא לדר' חנינא עבידנא בה עובדא א"ל רבא ואי איתא לדר' חנינא עבדת בה עובדא הא לא חזרה שליחות אצל הבעל פי' שחזר ונעשה שליח למי שנשתלח לו ונידחה משליחות הראשון עד שלא היה לו שהות לחזור אצל הבעל לחזור ולומר עשיתי שליחותך ושליחות שאינה ראויה לחזור ולהגיד אינה שליחות. שלחוה קמיה דר' אמי שלח להו לא חזרה שליחות אצל הבעל ור' חייא בר אבא אמר נתיישב בדבר הדור שלחוה קמיה ר' חייא בר אבא אמר כל הכי שלחו לי ואולי היכי דמסתפקא להו לדידהו הכי מספקא לי לדידי הוי דבר שבערוה וחולצת הוי עובדא ואצרכה רב שמואל בר רב יצחק בר מרתא גט וחליצה גט מחיים וחליצה לאחר מיתה כל זו השטה מוכחא כר' חנינא דרוקא משום דלא חזרה שליחות אצל הבעל אבל אם היה שליח אחר שפיר דמי עיין בערך נ"ה בס"ה: ההיא דהוו קרו לה נפאתה אזול ספרי ועשי וכתיב שפאתא אמר רב יצחק בר שמעון בר מרתא משמיה דרב עשו עדים שליחותן פי' ואינן רשאין לכתוב לה גט אחר עד שירשה אותם הבעל פעם שנית דשליחות הראשונה בטלה כבר ובפ' גט פשוט אמר רב הכי גבי מי שפרע מקצת חובו דב"ד מקרעין שטרו וכותבין לו שטר אחר מזמן ראשון ודוקא ב"ד דאלימי לאפקועי ממונא אבל עדים לא דעדים שעשו שליחותן אין חוזרין ועושין שליחותן ורב נחמן דשרי הכא לא פליג עליה דרב דהתם גמרו עדים שליחותן ונתגרשה למלוה אבל הכא לא גמרו שליחותן עד שיתנוהו לאשה וכי אמר תנו לשליח ג) אימעיטו לן דסליקי סלקינהו ואין חוזרין וכותבין משום דגמרו שליחותן: מתקיף לה רבא מי אמר להו כתובו חספא והבו לה הילכך חוזרין וכותבין עוד גט כשר אבל ודאי אי כתוב ספרי גיטא מעליא ואבד קודם שיתנוהו לאשה אין חוזרין וכותבין שהרי עשו שליחותן מתקיף לה רב נחמן מי קא"ל כתובו ואנחוה בכיסייכו אלא אמר רב נחמן כותבין ונותנין אפילו ק' פעמים. בעא מיניה רבא מרב נחמן אמר לשנים כתבו ותנו לשליח איסתלקו להו מיניה או דלמא מישך שייכי בהדיה עד דמטי גיטא לידה ואיתוקם בה לחומרא ואין כותבין ונותנין עד שירשה אותם פעם שנית. רשבג"א וכו' ת"ר טול לי שא לי יהא לי בידך כולן לשון קבלה הם: מתני' האשה שאמרה התקבל לי גיטי צריכה שתי כתי עדים שנים שיאמרו בפנינו אמרה ושנים

מסורת הש"ס

א) [לעיל יד. סג:], ב) לעיל יד., ג) [כתובות עג: וש"נ], ד) לעיל כד., ה) [לעיל סא:], ו) [לעיל כד.], ז) [ב"ק כ:], ח) [שם: שבועות מח.], ט) [רי"ף ורא"ש לא גרסי ישא לי], י) [דברים כד], כ) [לקמן סד.], ל) [ב' דבורים אלו שייכים לדף סד ע"א],

◆

מוסף רש"י

אמר רב חייב. המשלח הזה, באחריותו. אם יאנסו מיד שליח זה. ואם בא לחזור. ולומר החזירם לי שמא יאנסו ממך בדרך, אינו חוזר (לעיל יד.). משום בזיון דבעל. דסבור מבזה אותי שאין היא עצמה מקבלתו, הלכך לא ניחא ליה שיהא שלוחו מוסר לשלוחה, ואי מסר לא הוי גיטא דלאו להכי שדריה לאו, דכשלמא מיד הבעל עצמו, כיון דלאו גופיה מסר לשליח אשתו הא קא חזינן דלא קפיד, אבל כל כמה דלא חזינן אמרינן קפיד (לעיל כד.). משום חצרה הבאה לאחר מיכן. כגון נתן לה גט בחצר חבירו והלך בעל חצר ומכר לה את החצר, או נתן לה במתנה, והא ודאי אינה מגורשת, דמאן מגרש לה, דכשנתן הבעל הגט בחצר לא שלה היתה, דתיקני לה חצרה כאילו נותנו בידה, וכי אתאי האי חצר לידה לאו מכח הבעל אתיא לה, דניהוי נותן לה החצר והגט בידה (לעיל כא.) דדמיין להדדי, שכשזורק גט לחצר חבירו ואחר כך קנתה היא החצר הרי הוא עושה את החצר שליח להוליך והיא כשקנאתו עשאתו שליח לקבלה ואתי לאכשורי מהאי טעמא, ושלא כדין הוא, דחצר לאו משום שליחות אתרבי אלא משום ידה והכי שמעינן דנתינה לאו ידה הוא (לעיל כד.). הא לא חזרה שליחות אצל הבעל. שליח לא מיקרי אלא המשתלח מזה לזה שראוי לחזור אצל שולחו ולומר עשיתי שליחותך לאכרך וזו אינה ראויה לחזור (לעיל כד. ע"ש).

◆

תוספות רי"ד (המשך)

א) נ"ל התקבל לי גיטי ואשתך אמרה וכו'. ב) אולי נ"ל ואתי נמי למימר דחצר הוי שליח וכו'. ג) לקמן בגמרא הביא הכי לענין לדברי הפוסקים לגמאל הגירסא בתיקון.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones